

... και επίδομα ανεργίας δεν έχειει,
και από σύνταξη θα λάβετε μούτζεεεεε,
και άμα αρρωστήσετε
θα πεθάνετε σαν τα σκυλιάααα...

Τι έγινε ρε συ; Αμαρτήσαμε;
Μήπως να φέρω τη βίβλο;

Μπα, άσε, έχω φέρει
εγώ κάτι πέτρες!

metro.tools@yahoo.com

ΠΩΣ ΝΑ ΠΥΣΕΤΕ ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ “ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΧΡΕΟΥΣ” ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ, ΔΙΧΩΣ ΤΗ ΒΟΗΘΕΙΑ ΤΩΝ ΕΙΔΙΚΩΝ*!!!

Πρώτον: Άλλο το ελληνικό κράτος κι άλλο εμείς! Εμείς είμαστε οι εργάτες και το ελληνικό κράτος είναι το κόμμα των αφεντικών. Δεύτερον: Η δεκαετία του '80 δεν ήταν “δεκαετία σπατάλης”, ήταν δεκαετία εκτεταμένης κοινωνικής μηχανικής! Κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του '80, το αριστερό κομμάτι της κοινωνίας βγήκε από τη μετεμφυλιακή απαγόρευση και εντάχθηκε στο κράτος ή ήρθε κοντά στο κράτος. Αυτό σήμερα το λένε “οι διορισμοί του '80”. Τρίτον: Αλλά η δεκαετία του '80 δεν ήταν μόνο διορισμοί! Ταυτόχρονα, χτίστηκαν ολόκληροι μηχανισμοί διανομής χρημάτων από το κράτος προς τον ιδιωτικό τομέα, που σήμερα είναι γνωστοί σαν οι σχέσεις ΥΠΕΧΩΔΕ και εργολάβων, οι συμβάσεις έργου των υπουργείων, τα κονδύλια για τον πολιτισμό και τις τέχνες, οι αγροτικές επιδοτήσεις και πάει λέγοντας. Τέταρτον: Τελικά, η ελληνική κοινωνία συστάθηκε σε ομόκεντρους κύκλους γύρω από το κράτος και τα κόμματά του. Και όσο πιο κοντά ήταν κανείς στο κέντρο, τόσο με-

γαλύτερες απολαβές είχε. Και τόσο πιο πρόθυμος ήταν να βοηθήσει για να κάθονται ήσυχα όσοι ζούσαν απομακρυσμένοι από το κέντρο των κύκλων.

Πέμπτον: Δηλαδή η κοινωνική συνοχή από το 1980 και μετά χτίστηκε γύρω από την προνομιούχο σχέση ενός τμήματος των ελλήνων εργατών με το κράτος τους που ονομάστηκε “μια θέση στο δημόσιο”. Αλλά και γύρω από τις ροές χρημάτων που λέγονταν “κρατικές δαπάνες”.

Έκτον: Τα λεφτά για όλα αυτά τα ωραία τα έδωσε η Ε.Ε, δηλαδή το γερμανικό κράτος. Για να αποκτήσει οικονομικό και γεωπολιτικό πάτημα σε μια περιοχή του κόσμου όπου είχε να πατήσει από το 1944.

Έβδομον: Τα λεφτά αυτά τα πήραν το ελληνικό κράτος και οι φίλοι του. Για να διατηρηθεί η κοινωνική συνοχή. Και για να μετατραπούμε, από τη γνωστή ψευδοδημοκρατία της δεκαετίας του '70, στην κοινωνία που δέκα χρόνια μετά ήταν έτοιμη να υποδεχτεί τους μετανάστες εργάτες -σαν αφεντικό. Αυτά είναι που χρωστάνε!

Όγδοον: Δηλαδή το “δημόσιο χρέος” δεν είναι σκέτα λεφτά. Είναι λεφτά που εκφράζουν σχέσεις! Διακρατικές και κοινωνικές σχέσεις! Οποσδήποτε όμως, δεν είναι λεφτά που χρωστάμε εμείς, δηλαδή εκείνοι που ζουν μακριά από το κέντρο των ομόκεντρων κύκλων του κράτους και σία.

Ένατον: Πάντως, το θέμα των τελευταίων μηνών είναι να μας πείσουν ότι το χρέος είναι λεφτά που τα χρωστάμε εμείς. Για να τρομάξουμε, για να προετοιμαστεί το έδαφος για τις επόμενες παραχωρήσεις μας.

Δέκατον: Αυτά τα παθαίνουμε γιατί ξεχνάμε ότι άλλο το κράτος (δηλαδή το κόμμα των αφεντικών μας), άλλο τα αφεντικά μας κι άλλο εμείς. Αλλιώς, όλοι θα το καταλάβαιναν: Ετούτη η καταρακύλα δεν θα σταματήσει αν δεν πάρουμε τις πέτρες!

ΩΠΙ! ΕΙΔΑΤΕ ΠΟΥ ΠΥΘΗΚΕ;

εργαλεία για αυτόνομη
προλεταριακή χρήση

* Αφού, όπως θα έχετε καταλάβει, οι ειδικοί μας έχουν φλημύσει στη μπούρδα!